

der bør gøres for at faa den bedst mulige Løsning af Spørgsmaalet om et Udløb fra Fjorden til Havet, og at Kommissionen ikke kan udtale sig om, til hvilket Resultat Overvejelserne derom maatte føre. Nogle, skriver den, mene, at man bør bevare et Udløb ved Hvide Sande, da man nu har det, men at det bør indsnævres og befæstes, idet de da mene, at der neppe vil ske saadanne Oversvømmelser, som kunne medføre betydeligere Skade, ligesom ogsaa Afvandingen af Fjorden kan ske nogenlunde tilfredsstillende, men man tør dog ikke udtale, at den fuldstændige Sikring kan naas ved Indførelse af de foreslaaede Foranstaltninger, om man end ikke kan afvise den Mulighed, at de kunne være tilstrækkelige, naar visse Ting iagttages efter de Erfaringer, man indhenter. Men hvis man, siger Kommissionen imidlertid, naar det foreslaaede Arbejde er udført, kommer til det Resultat, at man alligevel skal lukke helt, saa er der allerede næsten lukket, der mangler kun det lille Rum, den indsnævrede Kanal, og at lukke den koster efter Kommissionens Mening 75,000 Kr. Men — meget rigtigt i øvrigt — siger Kommissionen, man ønskede jo ved Bevillingen i 1908 at gøre et Forsøg, Havet satte sig i Oprør og tillod os ikke at gøre dette Forsøg. Vil man altsaa stadig gøre Forsøget, kan det kun ske ved, at man nu til Forsøgsudgifter bevilger et Beløb, der er 7 Gange saa stort som det, man i sin Tid bevilgede. Kommissionens Forslag gaar altsaa i Virkeligheden ud paa at forøge Forsøgsudgiften, de 130,000 Kr., med det syvdobbelte Beløb.

Det Spørgsmaal, Rigsdagen nu altsaa staar overfor, er: Skulle vi lukke for 300,000—400,000 Kr., i hvilket Tilfælde $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. er kastet i Havet? Der forekommer det mig, man først maa spørge: Kan der i dette Øjeblik lukkes for 400,000 Kr.? Ingeniørerne mente altsaa ved Nytaarstid, at hvis de havde faaet Lov til at tage fat den Gang, kunde de have lukket for det Beløb, men Spørgsmaalet er: Kan man ogsaa nu lukke for det Beløb, eller kræver en fuldstændig Lukning en saadan Inddæmning, som den Kommissionen og Ministeren nu foreslaar, hvor ganske vist Inddæmningsarbejdet kan bruges til 2 Ting, dels til at lave det snævre Indløb og dels til fuldstændigt at lukke? Eller skulle vi ofre endnu 1 Mill. Kr. paa et Forsøg, der enten vil løbe ud i, [at vi alligevel skulle lukke, eller, hvis

vi ikke lukke, sandsynligvis vil medføre en forøget Udgift paa 2—3 Mill. Kr.? Det forekommer mig, at hvis Forsøget skal gøres, som Ministeren her foreslaar, bør dog de i Udløbet interesserede Egne betale en Del af Forsøgsomkostningerne. Hvis det er saa, at man ogsaa i dette Øjeblik kan lukke for 300,000 Kr. paa en saadan Maade, at det kan holde, staar det for mig personlig saadan, at man skulde bevilge disse Penge til at lukke og saa benytte Tiden til at faa prøvet af sagkyndige, hvad et Udløb med Kammersluse vil koste anlagt paa et Sted, hvor det kan gavne, og hvor det ingen nævneværdig Skade kan anrette. Det forekommer mig, efterhaanden som jeg — men jeg er jo kun Lægmand — er trængt ind i denne Sag, at denne Udvej maa være den bedste, og kommer man til det Resultat, at man kan lukke for de 300,000 Kr., og at en saadan Kammersluse kan opføres for et Beløb af omtrent 3 Mill. Kr., og at man i øvrigt kan opnaa de Goder, man tilsigter, ogsaa for Fiskeriet og for Sejladsen, vilde jeg sige: Lad os saa ofre de 3 Mill. Kr., naar vi blot ere sikre paa, at vi faa noget forsvarligt, noget, der kan holde, og noget, der gør Gavn for de 3 Mill. Kr.

Jeg gentager, at jeg er ikke fagkyndig, men da der i de konservative Grupper er 2 Ingeniører, ville vi naturligvis, hvad vi jo ere i Stand til, sætte den ene af disse ind i Udvalget, og det forekommer mig, det vilde være heldigst, om Tinget nu, da et nyt Ansvar venter det, sørgede for, at begge Ingeniørerne kom ind i Udvalget, selv om der skal ske en lille Forskydning, selv om det ikke kommer til at gaa regelret efter de politiske Linier. Herregud, Sagen skulde dog nu helst ud af det politiske Leje, den har været i, og ind i et sagligt Leje. Lad os derfor sørge for at faa sat saa mange sagkyndige ind i dette Udvalg, som Tinget raader over, saa at vi kunne lægge noget af det Ansvar, vi alligevel komme til at paatage os ved en Afstemning, der, hvor det i første Række bør ligge, nemlig paa dem, der i egentlig Forstand ere sagkyndige paa dette Omraade.

Holger Neergaard: Denne Sag er debatteret og omtalt mange Gange før. Jeg har ogsaa sagt nogle Ord om den tidligere, og jeg fastholder de Udtalelser, jeg fremkom med den 23. Januar i Aar, da vi sidst talte om Sagen. Jeg skal dog med nogle Ord gøre Rede for, hvorledes min Tankegang har været i den Tid, da jeg har beskæftiget